

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 19.349 van 27 november 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 augustus 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 juni 2008 waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 18 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 17 oktober 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 november 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat M. CLAES loco advocaat K. VERSTREPEN en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 10 januari 2006 vraagt verzoeker een visum type D gezinshereniging aan.

Verzoeker wordt op 6 maart 2006 in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 13 maart 2006 wordt een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd op het gemeentehuis van Heist-op-den-Berg.

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister wordt verschillende malen verlengd, waarvan de laatste maal op 30 augustus 2007.

Op 14 januari 2008 wordt door de partner van verzoeker een klacht neergelegd. Verzoeker zou actief zijn in het prostitutiemilieu en van een relatie of samenwoning zou al lang geen sprake meer zijn.

Op 7 februari 2008 wordt de verblijfsvergunning van verzoeker afgenomen. Tezelfdertijd wordt door de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, die aan verzoeker ter kennis wordt gebracht op 16 februari 2008.

Op 14 februari 2008 wordt door verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 19 juni 2008 wordt door de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing genomen houdende de onontvankelijkheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“De buitengewone omstandigheden, bedoeld bij artikel 9bis, zijn deze die verzoeker verhinderen de aanvraag in te dienen bij de daartoe bevoegde diplomatieke vertegenwoordiging. Echter, de motieven die betrokkene inroept, te weten: het hebben van een duurzame relatie, vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Een tijdelijke scheiding van de partner van de betrokkene kan hem niet verhinderen een aanvraag in te dienen in het land van herkomst conform art. 9§2 van de wet van 15-12-1980. Van zodra immers betrokkene zich in het bezit heeft gesteld van de documenten vereist om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten, staat het hem vrij om zich opnieuw met zijn partner te verenigen. Bijgevolg kan het hebben van een duurzame relatie niet als een buitengewone omstandigheid beschouwd worden. Tevens bevindt de betrokkene zich in illegaal verblijf. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten worden geput.

Bijgevolg

Dient de vreemdeling gevolg te geven aan het bevel hem betekend op 06-02-2008”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort geciteerd EVRM).

Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar zijn land van herkomst teneinde op de gebruikelijke wijze een visum aan te vragen een onmenselijke, minstens uiterst vernederende behandeling in zijn hoofde zou uitmaken. Verzoeker vervolgt door te stellen dat hij naar België werd gelokt ten einde hier als sekslaaf te dienen voor zijn partner zo bleek later. Onder bedreiging alles te zullen afnemen (school, werk, verblijf) dwong zijn partner hem tot perverse zaken, waarvan hij foto's nam en deze verspreide, zonder het te weten en/of zijn toestemming op het WEB. Het hoeft geen betoog, volgens verzoeker, dat zelfs een andere geaardheid in Marokko als

Islamland uiterst gevoelig ligt. Verzoeker stelt dat in casu niet alleen zijn andere geaardheid bekend werd, maar dat er ook nog uiterst compromitterende foto's verspreid werden, waardoor zijn gehele entourage hem thans reeds bedreigde met zijn leven. Zijn familie is bovendien nog kwader nu zijn moeder de situatie en de choquerende foto's niet te boven kwam.

Verzoeker heeft een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

In casu heeft de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid geoordeeld dat er ten aanzien van verzoeker geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Bijgevolg dient verzoeker, indien hij alsnog een aanvraag om machtiging tot verblijf wenst in te dienen, dergelijke aanvraag indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. De bestreden beslissing verwijst naar de wettelijke regeling ter zake, doch verplicht verzoeker niet om dergelijke aanvraag in te dienen, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker het land wordt uitgezet. Een eventuele verwijdering uit het Rijk kan enkel het gevolg zijn van het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 6 februari 2008 ter kennis werd gebracht en dat ondertussen definitief is geworden, vermits verzoeker dit bevel niet heeft aangevochten en de termijn om een mogelijk beroep in te stellen verlopen is.

Bovendien zelfs indien wordt aangenomen dat verzoeker ten gevolge van de bestreden beslissing verplicht wordt het land te verlaten om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen in zijn land van herkomst, quod non, dan nog kan er geen schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen. Uit verzoekers bespreking blijkt duidelijk dat hij vooral vreest voor represailles van zijn familie en entourage. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald een emailbericht van 26 juni 2005 en 29 juni 2005 gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn visumaanvraag blijkt dat zijn familie op de hoogte was van zijn geaardheid. In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet maakt verzoeker melding van het feit dat zijn vorige partner hem in diskrediet bracht bij familie en vrienden en dat zijn familie hierdoor alle banden heeft verbroken, doch op geen enkel moment maakt verzoeker gewag van mogelijke represailles. Pas voor het eerst in zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat hij bang is voor represailles. Het blijft echter bij een bewering, die op geen enkele wijze met een begin van bewijs wordt gestaafd. Hoe dan ook, verzoeker is niet verplicht te verblijven bij zijn familie en entourage. Hij dient enkel een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen bij de Belgische ambassade te Marokko. Waar verzoeker in zijn repliekmemoire nog stelt dat hij zijn geaardheid dagelijks zal moeten verbergen omdat er in de Marokkaanse wetgeving gevangenisstraffen worden gesteld op homoseksuele gedragingen, dient de Raad op te merken dat de geaardheid van verzoeker geen nieuw gegeven is en dat verzoeker tot in maart 2006 zonder problemen in Marokko heeft verbleven. Verzoeker brengt onvoldoende gegevens aan waaruit zou blijken dat hij een onmenselijke of vernederende behandeling dient te ondergaan in het geval van een

terugkeer naar Marokko. Een schending van het artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de verweerder zijn dossier nauwelijks onderzocht heeft. Zo heeft hij een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, nadat hij een bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Dit bevel was gemotiveerd op gebrek aan samenwoning en op basis van het stopzetten van zijn relatie. Ook in zijn aanvraag heeft hij geschreven dat zijn relatie werd stopgezet. Verzoeker vraagt zich af hoe het mogelijk is dat verweerder schrijft dat hij op basis van zijn relatie een aanvraag kan doen in zijn eigen land, terwijl deze hem eerst een bevel om het grondgebied te verlaten overhandigd heeft op grond van het beëindigen van de samenwoning en de relatie. Verzoeker stelt nog dat hij zelf op een eerlijke wijze heeft aangegeven dat de relatie werd stopgezet en dat hij bewijst dat er schandalige praktijken van zijn partner ten grondslag liggen aan het stopzetten van de relatie. Verzoeker meent dan ook dat de bestreden beslissing op dit punt een schending van de materiële en de formele motiveringsplicht inhoudt. Betreffende de mogelijkheden van terugkeer stelt verzoeker dat hij heeft aangetoond dat een terugkeer naar zijn land van herkomst een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM. Ondanks dit motiveert de bestreden beslissing op geen enkele wijze waarom er geen rekening kan worden gehouden met de bepaling van artikel 3 van het EVRM.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 10 december 2002, nr. 113.439). In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name het artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing citeert en bespreekt en ze aldus kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu bereikt werd. De Raad zal dit middel verder onderzoeken vanuit het oogpunt van een eventuele schending van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 22 mei 2007, nr. 171.408).

Waar verzoeker voorhoudt dat het tegenstrijdig is dat hij eerst een bevel krijgt om het grondgebied te verlaten omdat zijn relatie werd beëindigd, terwijl hem vervolgens een onontvankelijkheidsbeslissing in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt ter kennis gebracht waarin wordt gesteld dat het inroepen van een duurzame relatie geen buitengewone omstandigheid vormt, merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat uit de inhoud van administratief dossier blijkt dat verzoekers verblijfsvergunning op 7 februari 2008 werd afgenomen omdat bleek dat er van een relatie met de heer A. V.D.F. geen sprake meer was. Verzoeker kreeg hierop het bevel om het grondgebied te verlaten. Op 14 februari 2008 deed verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het weze opgemerkt dat verzoeker in deze aanvraag niet duidelijk uiteenzet welke de aangevoerde buitengewone omstandigheden zijn en welke de redenen zijn om een verblijf in België te kunnen verkrijgen (m.a.w. welke de argumenten ten gronde zijn). Wel kan uit de aanvraag worden afgeleid dat de relatie van verzoeker met de heer A. V.D.F. werd stopgezet, doch dat verzoeker ondertussen een nieuwe relatie heeft, met name met de heer M. B. Het is dan ook niet tegenstrijdig, noch kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de minister om te motiveren dat de motieven die verzoeker inroept, met name het hebben van een duurzame relatie, geen buitengewone omstandigheden vormen.

Waar verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM, volstaat het verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing diende te motiveren waarom artikel van het EVRM al dan niet werd geschonden, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker in zijn aanvraag niet duidelijk heeft aangegeven welke buitengewone omstandigheden hij aanvoert. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in zijn repliekmemoire, blijkt niet uit zijn aanvraag als zou hij zich beroepen hebben op de onmogelijke terugkeer naar Marokko als gevolg van zijn afgesprongen relatie. Verzoeker vermeldt wel dat zijn vorige partner hem in diskrediet bracht bij zijn familie en vrienden en dat zijn familie alle banden heeft verbroken, doch op geen enkel ogenblik maakt verzoeker gewag van represailles die hij zou verwachten van familie en vrienden. Bijgevolg kan het de verweerder niet ten kwade worden geduid hierover niet te hebben gemotiveerd.

Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. De motieven zijn in rechte en in feite aanvaardbaar.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het zorgvuldigheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft de definitie van het vertrouwensbeginsel weer en betoogt dat hij er mag van uitgaan dat de bestreden beslissing in overeenstemming is met de eerder genomen beslissingen in zijn situatie. Verzoeker herhaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten stipuleert dat zijn verblijf dient te worden ingetrokken gelet op het stopzetten van zijn relatie, terwijl de bestreden beslissing schrijft dat hij op basis van diezelfde relatie een verblijf kan aanvragen bij de Belgische vertegenwoordiging in zijn land van herkomst. Tevens stelt verzoeker dat deze tegenstelling aantoonde dat het dossier nauwelijks werd onderzocht, wat dan weer een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel uitmaakt. Wat het evenredigheidsbeginsel betreft stelt verzoeker dat zijn uitdrijving 'bevel om het grondgebied te verlaten' niet in evenredigheid ligt met het nadeel dat hij dreigt te ondergaan, met name een vernederende behandeling in zijn land van herkomst. Betreffende het redelijkheidsbeginsel meent verzoeker dat de beslissing dit beginsel schendt gelet op het feit dat de beslissing aldus verzoeker een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM en hij verschillende jaren

legaal in België heeft verbleven (legale tewerkstelling en school) en hij een volledig bestaan in België heeft opgebouwd en een ontegensprekelijke grote wil tot integratie heeft.

Uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen de motieven van het bevel om het grondgebied te verlaten en de motieven zoals opgenomen in de bestreden beslissing. Aldus maakt verzoeker met zijn betoog geen schending van het vertrouwensbeginsel aannemelijk. Eveneens uit de bespreking van het tweede middel is gebleken dat verweerder wel degelijk het dossier van verzoeker heeft onderzocht en in alle redelijkheid heeft kunnen stellen dat het hebben van een duurzame relatie geen buitengewone omstandigheid vormt. Niets toont aan dat de minister zijn beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid of niet zou hebben gesteund op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker de schending van het evenredigheidsbeginsel aanvoert, blijkt uit zijn betoog dat dit onderdeel van het middel volledig gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan verzoeker ter kennis werd gebracht. Dit bevel maakt niet het voorwerp uit van de onderhavige procedure. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bovenvermelde bespreking is reeds duidelijk gebleken dat de minister in alle redelijkheid gehandeld heeft na een grondig onderzoek van de zaak, rekening houdend met verzoekers daadwerkelijke situatie en dat de motieven van de bestreden beslissing in feite en in rechte aanvaardbaar zijn, alsook dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van het artikel 3 van het EVRM. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

In zoverre verzoeker meent dat het bevel om het grondgebied te verlaten het redelijkheidsbeginsel schendt, wijst de Raad er nogmaals op dat het beroep niet gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven en twintig november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.